

bijna op het zelfde oogenblik stootte de Slechtvalk er van onder af dwars doorheen, schoot een vijftig meter omhoog door, en we dachten al, dat hij misgestoten had, toen hij, na nog een vijftig meter gevlogen te hebben, plotseling iets zwenkte, de staart en vleugels wijd uitspreidde, en tot onze grote verrassing een Spreeuw uit zijn klauwen liet wegvliegen! Spreeuw was springlevend en vloog direkt naar het dichtstbijzijnde rietbosje, waar hij zich tussen andere spreeuwen mengde, zonder dat de Slechtvalk moeite deed, hem te achterhalen. Het ligt voor de hand te denken, dat de Valk moeite had, de Spreeuw vast te houden. Het gebeurt wel meer, dat een roofvogel moeite met een prooidier heeft; Frits van der Weerd vertelde me, een Torenvalk een Wezelte te hebben zien opnemen, na hem een eindje meegenomen te hebben, hem van ca tien meter hoogte weer liet vallen, en mijn broer zag eens een Sperwer met een pasgevangen Spreeuw wegvliegen, die met één vrije vleugel lange tijd heftig sloeg. Dat een Slechtvalk een pasgevangen Roek weer los moest laten hebben we enige jaren geleden in Den Haag gezien. Leiden, 14 Dec. 1933.

N. TINBERGEN.

Bij de voerplaats. Gedurende de vorstperiode van December 1933 had ik in mijn tuin alweer minder soorten van vogels op de voerplaats dan in vorige jaren. Ik woon nu al dertig jaar in het Bloemendaalsche Park en heb daar naarmate de bebouwing dichter werd, de vogelbevolking steeds armer aan soorten zien worden. Met de broedvogels schikt het nog al en met wat goeden wil van de villamensen kan hun aantal wel op peil blijven, maar het winterbeeld is heel anders. Het is alsof de kramsvogels en koperwieken een richeltje verder zijn gegaan, de duinen in.

Natuurlijk heb ik veel op de vinken gelet. Den heelen winter door had ik vijf vinken; drie mannetjes en twee wijfjes. Ze waren dag aan dag voortdurend in den tuin en ik verwonderde mij er wel over, dat ze zich niet voegden bij de groote zwermen in het Bloemendaalsche Bosch vlak bij. Men zou haast gaan denken, dat die vijf vogels twee-en-een-half paar waren en misschien blijvertjes. Dat meezen in den winter al gepaard zijn bleek alweer duidelijk, we hadden één paar matkopmeezen, één paar pimpeltjes en anderhalf paar koolmeezen. Verder één eenzame roodborst en één eenzame heggemus. Merels waren er vijf, drie mannetjes en twee wijfjes, allemaal groote tirannen jegens de andere vogels. Geen zanglijster wel eenmaal als groote verrassing een klapekster, een witte verschijning vooral toen hij in de zon wegvloog met uitgespreiden lichten staart. En herhaaldelijk kwam een groote bonte specht groot lummelig bungelen aan het dunne touwtje met de kleine pindanootjes. In de tweede vorstweek kwamen de spreeuwen opdagen, een viertal en het was heel kluchtig, zooals die in den grond hapten met aanvankelijk wijd gapenden snavel. Het aantal musschen bleef voortdurend ongeveer twintig. Wanneer het gezelschap verontrust werd vloegen eerst de musschen weg, dan de meezen, daarna de spreeuwen. De merels en de roodborst lieten zich het minst storen.

De groote zwerm van vinken in het Bloemendaalsche Bosch en de sectie ervan, die de voerplaats in Thijsses Hof ontdekt had telden ongeveer evenveel mannetjes als wijfjes, met schijnbaar een nog al groot overschot van mannetjes, maar het bleek mij toch weer telkens, dat de wijfjes licht over het hoofd gezien worden. In mijn aantekeningen van vroeger jaren vind ik wel een enkele keer aangetekend: „een troep vinken nu toch wel bijna allemaal mannetjes”. Wij blijven er op letten.

De keepen in den gemengden troep van vinken en keepen hielden zich toch wel bij elkander. Op 19 Januari 's morgens om elf uur hadden ze zich zelfs afzonderlijk opgemaakt om te gaan baden in den vijver van Thijsses Hof, een veertigtal. Toen ze klaar waren met plassen gingen ze in de zon zitten in de mooie blanke berkjes, schuddend en scheukerend en de veeren opzettend en beknabbelend, alles in het sterke licht een prachtig, donzig kleurig tafereel.

T.

Olievogels. Het Bestuur van de Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels richt tot iedereen, die op onze stranden vogels aantreft, die door vervuiling met stookolie hulpeloos zijn geworden of om het leven gekomen, het verzoek, daarvan mededeeling te doen aan den Secretaris der vereeniging, J. Drijver, Heerengracht 540 Amsterdam. Het is gewenscht niet alleen soort en aantal der vogels op te geven, maar ook de plaats, waar ze gevonden zijn. Dat geschiedt het best, door te vermelden bij of tusschen welke strandpalen de dieren zijn aangetroffen. Kent men soms de vogelsoort niet, dan helpt het al veel, wanneer ge de lengte van den uitgestreken vogel van snavelpunt tot staartpunt opgeeft, de kleuren, voor zoover die nog zichtbaar zijn en den vorm en afmetingen van snavel en pooten.

De Vereeniging stelt zich voor, om binnenkort opnieuw pogingen in het werk te stellen, om het euvel te bestrijden. Dit kan slechts geschieden op internationalen grondslag en daarvoor is het noodig dat elk betrokken land beschikt over vele en betrouwbare gegevens. De Engelsche vogelbeschermers zijn ook bijzonder diligent. Laat ons niet achterblijven.

Amsterdam, Heerengracht 540.

J. DRIJVER.